

DŽEJMS PATERSON

ZLI VUK

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

James Patterson
THE BIG BAD WOLF

Copyright © 2003 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Džou Deniou

Prolog

KUM0VI

ZA VUKA JE BILA vezana jedna teško prihvatljiva priča o ubistvu, priča koja je prerasla u legendu najpre među policajcima, da bi se potom brzo raširila od Vašingtona, preko Njujorka i Londona, sve do Moskve. Niko nije mogao znati je li istinita, ali nikad nije zvanično opovrgnuta, a uklapala se u ostale stravične incidente u životu ruskih gangstera.

Prema toj priči Vuk je jednog leta otišao do „supermaksimalno“ sigurne zatvorske ustanove u Floransu, u državi Kolorado. Bila je nedelja uveče. Podmićivanjem je došao do italijanskog mafijaša i dona Avgustina Palumba zvanog Mali Gas. Pre ove posete Vuka je bio glas da je impulsivan i da nema strpljenja. Uprkos tome, on je sastanak s Malim Gasom Palumbom pažljivo pripremao gotovo pune dve godine.

Sastali su se u Posebnom stambenom odeljenju zatvora, gde je njujorški gangster bio zatvoren već sedam godina. Svrha sastanka bila je da se postigne sporazum o ujedinjenju familije Palumbo s Istočne obale i takozvane Crvene mafije, čime bi se formirao jedan od najjačih i najsurovijih kriminalnih sindikata na svetu. Ništa slično tome nikad nije

bilo ni pokušano. Za Palumba se pričalo da je skeptičan, ali da je pristao na sastanak samo da bi video može li Rus da prođe u floransanski zatvor, a onda da opet iz njega izađe.

Od trenutka upoznavanja Rus je šezdesetšestogodišnjem donu ukazivao poštovanje. Rukovao se blago pognute glave i odavao utisak izvesne sramežljivosti, što je bilo protivno njegovoj reputaciji.

„Neće biti fizičkog dodira.“ U sobi se kroz interkom začuo glas kapetana straže Larija Ladove. Plaćeno mu je sedamdeset pet hiljada dolara da omogući ovaj susret.

Vuk će prenebreći naređenje kapetana Ladove.

„S obzirom na okolnosti, dobro izgledate“, rekao je Malom Gasu. „U stvari, veoma dobro.“

Italijan se bledo osmehnulo. Bio je sitnog ali zategnutog i čvrstog tela.

„Svakodnevno vežbam. Tri puta na dan. Skoro uopšte ne pijem alkohol, doduše ne i svojevolumno. Jedem zdravu hranu, i to mimo svoje volje.“

Vuk se nasmešio i rekao:

„Zvuči mi kao da ne očekujete da ovde provedete celu kaznu.“

Palumbo se nasmejao, pa zakašljao.

„U to se ne bih opkladio. Tri doživotne robije jedna za drugom? Ali po prirodi sam disciplinovan. A budućnost? Ko može sa sigurnošću znati te stvari?“

„Ko će ga znati? Ja sam jednom pobegao iz gulaga u Arktičkom pojasu. Nekom panduru u Moskvi rekao sam: 'Ležao sam u gulagu, a *ti* misliš da me možeš uplašiti.' Nego, čime se još ovde bavite? Mislim, osim što vežbate i što se zdravo hranite.“

„Pokušavam da i dalje vodim svoje poslove u Njujorku. Ponekad igram šah s bolesnim ludakom u dnu hodnika. Nekađ je radio za FBI.“

„Kajl Krejg“, na to će Vuk. „Mislite li da je stvarno lud kao što kažu?“

„O da, skroz-naskroz. No, reci mi, šefe, *pakan*, kako misliš da bi funkcionisao savez koji mi predlažeš? Ja sam čovek koji voli red i pažljivo planiranje, bez obzira na ove obeshrabrujuće okolnosti. Kako su mi pričali, ti si neoprezan. Ideš na prvu loptu. Lično se mešaš i u one najsitnije akcije. Iznudivanje, prostitucija, krađa automobila. Kako će to među nama da funkcioniše?“

Na to se Vuk opet nasmešio.

„Igram na prvu loptu, to je tačno. Ali nisam neoprezan, nimalo. Sve se vrti oko novca, zar ne? Zvec-zvec, je li tako? Otkriću vam tajnu koju niko drugi ne zna. Ovo će vas iznenaditi, a možda će potvrditi to što vam govorim.“

Vuk se nagnuo napred. Šapatom je saopštio svoju tajnu, na šta je Italijan razrogačio oči pune straha. Zapanjujućom brzinom Vuk je ščepao Gasa za glavu. Snažno ju je zavrteo, tako da je gangsterov vrat pukao uz jasan i vrlo glasan prasak.

„Možda i jesam malo neoprezan“, kazao je Vuk. Zatim se okrenuo prema kameri u sobi. Obratio se kapetanu straže Ladovi:

„Uh, zaboravih, nije trebalo da ga dodirnem. Sad me puštaj napolje.“

Augustino Palumbo zatečen je sledećeg jutra mrtav u svojoj ćeliji. Gotovo svaka kost u telu bila mu je polomljena. U moskovskom podzemlju ovakvo simbolično ubistvo zove se *zamočit*. Pokazuje punu i konačnu dominaciju napadača nad žrtvom.

Vuk je hrabro objavio da je on sada Kum.

Prvi deo

SLUČAJ *BELA DEVOJKA*

Prvo poglavlje

TRŽNI CENTAR *FIPS PLAZA* u Atlanti predstavlja razmetljivu kombinaciju podova od ružičastog granita, zavojitog bronzanog stepeništa, pozlaćenih lažnih ampirskih elemenata, bleštavih svetala halogenih reflektorki. Jedan muškarac i jedna žena posmatrali su svoju lovinu – *Majku* – kako napušta *Najki taun* s patikama za tri kćeri i ko zna s čime još ispod ruke.

„Baš je lepa. Jasno mi je zašto se dopada Vuku. Podseća me na Klaudiju Šifer“, rekao je muški posmatrač. „Je l’ ti liči?“

„Slavo, tebi sve liče na Klaudiju Šifer. Gledaj da ti ne izmakne. Izgubiš li slatku Klaudiju u gužvi, Vuk će te pojesti za doručak.“

Bračni Par, tim za otmice, nosio je skupu odeću, što mu je omogućavalo da se bolje uklopi među posetioce *Fips Plaze*, u delu Atlante koji se zove Bakhed. U jedanaest sati pre podne u *Fipsu* nije bila prevelika gužva. To je moglo da im oteža zadatak.

Išlo im je u prilog što je lovina jurcala okolo kao muva bez glave, odsutnog pogleda uletala i izletala iz prodavnica *Guči*,

Kazvel-Masi, Najki taun, onda još i dečji *Gep* i *Parižanin*, ni najmanje ne obraćajući pažnju na to ko se sve oko nje nalazi. Oslanjala se jedino na svoj mali notes u kožnim koricama. U maniru hitrog, efikasnog, iskusnog kupca uzela je izliza-ne farmerke za Gvin, kožnu toaletnu torbicu za Brendana, podvodne satove za Meredith i Bridžid, te venac koji će okačiti na ulazna vrata za Noć veštica. Uspela je da stigne na vreme i kod *Karter-Barnsa*, gde je imala zakazano šišanje.

Lovina je imala ukusa, a imala je i uvek spreman osmeh za prodavce i prodavačice koji su je sačekivali u svojim ekskluzivnim radnjama. Pridržavala je vrata onima koji ulaze ili izlaze za njom, čak i muškarcima, na šta su se ovi lomili od zahvaljivanja privlačnoj plavuši. *Majka* je celom svojom pojavom bila seksi, čist, probran primerak dobro održavane i dobrostojeće Amerikanke iz predgrađa. A zaista je ličila na supermodela Klaudiju Šifer. To će je i koštati.

U opisu zadatka stajalo je da je gospođa Elizabeta Koneli majka tri devojčice, da je studirala od 1987. na koledžu Vasar, gde je stekla diplomu istoričara umetnosti, za koju je sama govorila da je „bezvredna u pravom životu – šta god to bilo – ali za mene neprocenjiva“. Pre udaje je radila kao reporter za *Vašington post* i za *Atlanta konstitjusen*. Imala je trideset sedam godina, mada joj niko ne bi dao više od trideset. Tog jutra je zategla kosu štipaljkom presvučenom somotom, obukla je heklanu bluzu kratkih rukava s rol-kragnom i tesno skrojene pantalone. Bila je visprena, religiozna u granicama normalnog, jaka kad god joj je to bilo potrebno – tako je barem predstavljena u opisu zadatka.

Uskoro će joj i biti potrebno da bude jaka. Gospođa Elizabet Koneli samo što nije oteta. Bila je na prodaju, verovatno kao najskuplji artikal u tržišnom centru *Fips Plaza*.

Cena: sto pedeset hiljada dolara.

Drugo poglavlje

LIZI KONELI SE ZAVRTELO u glavi pa se zabrinula da joj se to ćudljivi šećer u krvi nije opet razgoropadio.

Podsetila je sebe da usput pokupi *Kuvar* Trudi Stajler, kojoj se prilično divila – osim što je Stingova supruga, Trudi je i suosnivač fondacije *Rejnforest*. Lizi se ozbiljno pitala hoće li joj glava danas ostati čvrsto na svom mestu ili će se skroz razvrteti, kao onoj devojčici u *Isterivaču đavola*. Taj film je pre neki dan opet gledala sa svojim drugaricama. *Linda Bler... je l' se tako zvala glumica?* Rekla bi da jeste. *Ma koga briga za to. Kakve sad to ima veze?*

Danas će joj biti kao na vrtešci. Pre svega, Gvinin je rođendan i žurka za dvadeset jedno dete, samo one *najbliže* školske drugove i drugarice. Jedanaest devojčica i deset dečaka kod njih u kući tačno u jedan sat posle podne. Lizi je iznajmila gumenu kućicu za skakanje, već je spremila ručak za svu decu, a pored njih i za mame i dadilje. Zakazala je čak i da pred kućom tri puna sata stoji pokretna prodavnica sladoleda. Ali nikad ne znaš na šta sve možeš da računaš na ovakvoj rođendanskoj proslavi – osim na skakanje, padanje, ciku i viku...

Posle rođendanskog džumbusa treba odvesti Bridžid na plivanje, dok je Meri imala zakazanog zubara. Brendan, s kojim je u braku četrnaest godina, nije propustio priliku da joj uvali „kratak“ spisak svojih potreština. Naravno, sve mu je bilo *hitno potrebno, najdraža moja...*

Pošto je u dečjem *Gepu* našla majicu sa šljokicama za Gvini, preostalo joj je samo još da Brendanu kupi torbicu za toaletni pribor. Ah da, i frizerski salon. Pa još deset minuta sa svojom spasiteljkom Đinom Sabeliko u *Parižaninu*.

Pribrano je sve obavila – *ne dozvoli da drugi vide kako se znojíš* – te je požurila ka svom novom mercedesu 320 karavan, koji je bio bezbedno smešten u uglu trećeg sprata podzemne garaže tržnog centra. Nije bilo vremena za roj-bos, njen omiljeni čaj, u *Tivani*.

Iako u garaži ponedeljkom pre podne jedva da je bilo ljudi, umalo nije natrčala na čoveka u duksu sa oznakom BMW. Lizi mu se mehanički osmehnula, pokazujući savršene, nedavno izbeljene sjajne zube, pritom i urođenu toplinu i privlačnost, čak i bez ikakve svesne namere.

Ni na koga zapravo nije ni obraćala pažnju, zaokupljena mislima o predstojećoj rođendanskoj proslavi, kad ju je žena pored koje je prošla odjednom zgrabila obema rukama oko grudnog koša, kao da je Lizi bek *Atlanta Falkonsa* što pokušava da se probije kroz „mišice od spanaća“, kako je taj manevar jednom Gvin nazvala. Žena ju je držala čvrsto kao stega – bila je jaka kao zver.

„Šta to radite? Jeste li poludeli?“, vrisnula je najzad Lizi iz sveg glasa, otimajući se što je jače mogla. Ispustila je kese iz kupovine. Čula je kako se nešto razbija.

„Hej! Neka mi neko pomogne! *Pusti me!*“

Tada ju je drugi napadač, onaj u duksu s oznakom BMW, čvrsto zgrabio za noge pa je, zajedno s onom ženom, oborio na prljav, mastan beton garaže i pri tome je povredio.

„Kučko! Ne šutiraj me!“, urlao je na nju. „Da me nisi šutirala, jebote!“

Ali Lizi nije prestala ni da se rita ni da urla.

„Upomoć! Molim vas! Pomozite mi!“

Ono dvoje su je podigli kao da je perce. Muškarac je pro-mrmljao nešto ženi. Nije govorio na engleskom. Na nekom srednjoevropskom jeziku? Lizina kućna pomoćnica je Slovakinja. Ima li to neke veze?

Stežući je još uvek oko grudi, žena je slobodnom rukom gurala u stranu opremu za tenis i golf kako bi napravila mesta u prostoru za prtljag karavana.

Zatim su je grubo ugurali u vlastiti auto. Preko nosa i celog lica nabili su joj nekakvu smrdljivu krpu od gaze i tako je snažno pritisli da su je zubi zboleli. U ustima je osetila krv. *Prva krv*, pomislila je. *Moja krv*. Zapljusnuo ju je talas adrenalina pa se borila svom snagom, rukama i nogama. Osećala se kao ulovljena zver koja pokušava da se po svaku cenu oslobodi.

„Mirna. Mirna budi, dudi-ludi... Elizabet Koneli.“

Elizabet Koneli? Ovi me poznaju? Kako? Zašto? Šta se to dešava?

„Ti si jedna baš seksi mama“, nastavio je čovek. „Vidim zašto si se dopala Vuku.“

Vuk? Ko je Vuk? Šta joj se to dešava? Poznaje li nekog Vuka?

Tad ju je snažni, reski miris krpe savladao. Izgubila je svest. Odvezli su je u prtljažniku njenog sopstvenog karavana.

Međutim, otišli su samo na drugu stranu ulice, do Trga Lenoks, gde su je u susednom tržnom centru prebacili u plavi dodž kombi i odjurili nekuda.

Nabavka je obavljena.

Treće poglavlje

RANO UJUTRO 16. septembra bio sam potpuno odvojen od ostatka sveta i svih svetskih problema. Život je, u stvari, i trebalo tako da izgleda, ali retko kad se događalo da se sve baš lepo uklopi. Barem ne u mom slučaju, budući da sam izuzetno ograničen kad je reč o lepšoj strani života.

Tog jutra sam vodio Dženi i Dejmona u školu *Sodžerner Trus*. Mali Aleks je veselo tapkao uz mene. Zvao sam ga Kučence.

Nebo nad prestonicom bilo je mestimično oblačno, ali je tu i tamo sunce izvirivalo i grejalo nam glave i vratove. Dotad sam uspeo i da sviram na klaviru. Četrdeset pet minuta Geršvina. Doručkovao sam s Nanom Mamom. Pre devet je trebalo da stignem u Kvantiko, gde sam pohađao obuku za novo radno mesto. Bilo je pola osam i imao sam dovoljno vremena za šetnju do škole sa decom.

Upravo to sam i priželjkivao, kako sam tada verovao. Dovoljno vremena za svoju decu.

Imao sam vremena i za Bilija Kolinsa, pesnika kog sam nedavno otkrio. Najpre sam pročitao njegovih *Devet konja*,

a sad je došla na red zbirka *Jedrim sam po sobi*. Bili Kolins mi je pokazao kako nešto nemoguće postaje sasvim izvodljivo, sasvim moguće.

Imao sam vremena za svakodnevne razgovore sa Džemilom Hjuz, često i satima odjednom. A kad nije bilo vremena, dopisivali bismo se imejlom, razmenjivali dugačka pisma. Još je radila u Odeljenju za krvne delikte u San Francisku, ali sam osećao da se jaz među nama smanjuje. To sam i želeo, a nadao sam se da i ona to želi.

Za to vreme deca su se menjala toliko brzo da nisam mogao da ih pratim. Naročito mali Aleks. Taj mi se na oči formirao. Trebalo je da budem više s njim, a sad sam to i mogao. Tako sam sredio. Zbog toga sam, uglavnom, i prešao u FBI.

Mališa je već bio visok preko jednog metra i težak oko šesnaest kilograma! Tog jutra je nosio dečji kombinezon na prugice i kačket *Baltimor Oriola*. Kretao se ulicom kao da ga vetar nosi. Plišana igračka kravica zvana Mu, od koje se nije odvajao, pretezala je s jedne strane, pa je sve vreme bio nagnut malo ulevo.

Dejmon se klatio ispred nas prateći drugačiji, nešto življi ritam. Kako sam voleo tog dečaka! Jedino nisam voleo njegov smisao za modu. Tog jutra je nosio bermude od teksasa i sivu majicu sa košarkaškim dresom Alena Ajversona preko nje. Po tankim nogama tek su počele da probijaju malje, a izgledalo je kao da mu celo telo raste iz stopala. Velika stopala, duge noge, detinji torzo.

Sve sam primećivao tog jutra. Imao sam dovoljno vremena.

Dženi je po svom običaju bila sređena, sa sivom majicom na kojoj jarkocrvenim slovima piše *Aero Atletiks 1987*, donji deo ženske trenerke sa crvenim prugicama sa strane i bele adidas patike sa crvenim prugama.

Što se mene tiče, dobro sam se osećao. S vremena na vreme poneko bi me još uvek zaustavio i rekao kako izgledam kao Muhamed Ali u mladosti. Umeo sam da se štitim od laskanja, ali mi je prijalo mnogo više nego što sam pokazivao.

„Jutros si strašno ćutljiv, tata.“ Dženi mi je obema rukama uhvatila slobodnu šaku i nastavila: „Problemi u školi? Na obuci? Je l' ti se sviđa što si agent FBI-ja?“

„Sviđa mi se. Probni period će trajati dve godine. Kurs je dobar, ali sam ja mnogo toga već radio. Naročito ono što zovu praktični deo: gađanje u metu, čišćenje oružja, savlađivanje kriminalaca. Zato ponekad mogu i da zakasnim u školu.“

„A, znači, već si postao učiteljev ljubimac.“ Namignula je. Nasmejao sam se. „Mislim da me učitelji i ne vole mnogo. Ni mene ni druge policajce s ulice. Nego kako tebi i Dejmonu ide ove godine? Nije li već vreme za nekakav izveštaj o dosadašnjem radu u školi?“

Dejmon je slegnuo ramenima. „U svemu smo najbolji. Zašto se trudiš da promeniš temu kad god se o tebi povede razgovor?“

Klimnuo sam glavom i nasmejao se. „U pravu si. Evo vam: *moje* školovanje dobro napreduje. U Kvantiku moraš znati preko osamdeset posto gradiva da bi položio. Mislim da ću biti odličan na većini testova.“

„*Na većini?*“ Dženi je izvila obrvu i oponašala poznati izraz zapanjenosti Nane Mame. „Šta ti znači to *na većini testova?* Od tebe se očekuje da budeš *skroz* odličan.“

„Malo sam odsustvovao iz školske klupe...“

„Nema vađenja.“

Uzvratio sam joj jednom od njenih rečenica: „Dajem sve od sebe, i to je sve što od nekoga može da se traži.“

Nasmešila se. „Pa dobro, tata. Samo nek ti to donosi petice iz svih predmeta.“

Na pristojnoj udaljenosti od škole da ih, ne daj bože, ne obrukam pred kul društvom, zagrlio sam se sa Dženi, pa s Dejmonom. Njih dvoje su poljubili svog malog brata i otrčali.

„’Đenja!“, rekao je mali Aleks.

Oboje su mu se odazvali: „’Đenja! ’Đenja!“

Podigao sam malenog i krenuo put kuće. Otud na radno mesto još malo pa agenta FBI-ja Krosa.

„Da-da“, promrmljao je Aleks dok sam ga nosio. I bio je u pravu. Da, da. Sve je nekako leglo na svoje mesto za porodicu Kros. Posle toliko godina polako sam dovodio život u red. Koliko li će to samo potrajati? Nadam se bar još ovaj dan.

Četvrto poglavlje

ISPOSTAVILO SE da je obuka novih agenata na Akademiji FBI-ja u Kvantiku, koju smo ponekad zvali Fed-klub, jedan zgusnut i naporan program pun izazova. Iako za mene nisu svi ti izazovi bili novi, program mi se uglavnom dopadao i trudio sam se da ne dam sopstvenom skepticizmu da izbi-je na površinu. No kako sam u Biro došao s reputacijom nekoga ko hvata višestruke ubice i odmah dobio nadimak Lovac Na Zmajeve, ironija i skepticizam uskoro bi mogli da me obuzmu.

Obuka je trajala već šest nedelja. Počela je jednog ponedjeljka ujutro, sa kratko podšišanim plećatim specijalnim agentom – nadzornikom, doktorom Kenetom Horovicom, koji se, čim je stao pred naš razred, potrudio da ispriča vic. „Tri najveće laži na svetu su: 'Samo ću jednom da te poljubim', 'Uplatu sam poslao poštom' i 'Ja sam agent FBI-ja i samo hoću da vam pomognem'.“

Svi polaznici su se nasmejali, možda baš zato što je fazon bio tako otrcan. Ipak, doktor Horovic je dao sve od sebe, i valjda je to dovoljno.

Direktor FBI-ja Ron Berns odredio je da moja obuka traje samo osam nedelja. Dao mi je i neke druge povlastice. Stariji od trideset sedam godina ne mogu da uđu u FBI. Meni je preko četrdeset. Berns je to pravilo prenebregao uz komentar da ono predstavlja diskriminaciju i da ga treba promeniti. Što sam bolje upoznao Rona Bernsa, to sam više osećao da je on u duši buntovnik, možda što je i sâm nekad bio policajac na ulicama Filadelfije. Doveo me je u FBI kao GS13, što je najviši rang koji ulični agent može da dobije. Obećani su mi i zadaci konsultanta, što je značilo veću zaradu. Berns me je hteo u Birou, i dobio me je. Rekao je da će mi svi raspoloživi izvori biti dostupni. Dotad mu još nisam to pominjao, ali razmišljao sam da uključim dvojicu detektiva iz vašingtonske policije – Džona Sampsona i Džeroma Turmana.

Berns mi je ipak prećutao jedno – mog razrednog nadzornika u Kvantiku, starijeg agenta po imenu Gordon Nuni. Nuni je vodio obuku agenata. Prethodno je radio kao procenjivač karaktera, a pre nego što je uopšte postao agent FBI-ja, bio je zatvorski psiholog u Nju Hempširu. Po meni je uglavnom mlatio praznu slamu.

Nuni je tog jutra stajao i čekao kad sam stigao na čas abnormalne psihe. To je značilo sat i pedeset minuta bavljenja psihopatskim ponašanjem, nešto čime već skoro petnaest godina *nisam* stizao da se bavim.

Odnekud se začula pucnjava, verovatno iz obližnje pomorske baze.

„Kakav je bio saobraćaj na putu dovde?“, upitao je Nuni.

Nije mi promakla žaoka u njegovom pitanju. Meni je bilo odobreno da noćim kod kuće, dok su svi ostali pitomci smešteni u internatu.

„Bez ikakvih problema“, odgovorio sam. „Četrdeset pet minuta bez zastoja putem broj 95. Ostalo mi je viška vremena.“

„Biro obično ne krši pravila zarad pojedinaca“, rekao je Nuni, počastivši me stegnutim, bledim osmehom koji je sasvim ličio na mrštenje. „Ali ti si Aleks Kros...“

„Razume se“, odgovorio sam. Nisam hteo dalje to da teram.

„Samo se nadam da će se isplatiti“, promrsio je i uputio se prema administrativnoj zgradi.

Zavrteo sam glavom i otišao na čas koji se održavao u manjem amfiteatru.

Zanimalo me je današnje predavanje doktora Horovica. U fokusu su se našli rezultati istraživačkog rada profesora Roberta Hera zasnovanog na skeniranju mozga. Po Heru, kada se zdravim ljudima naizmenično pokazuju reči sa takozvanim emotivnim nabojem i one bez njega, oni nepogrešivo reaguju na one emotivne, kao što su smrt ili kancer. Psihopate sve reči prihvataju jednako. Njima rečenica „volim te“ znači koliko i „popiću kafu“. Možda i manje. Prema Herovoj analizi podataka, pokušaji da se psihopate reformišu samo su od njih pravili još veće manipulante. To je, u svakom slučaju, bilo jedno gledište.

Iako mi je dosta toga već bilo poznato, nisam prestajao da hvatam beleške. Bilo je ukupno četrdeset Herovih karakteristika psihopatološkog ponašanja. Dok sam ih zapisivao, morao sam s većinom da se složim:

tečan govor i površinski šarm

potreba za prestanom stimulacijom / sklonost ka dosadi
nedostatak kajanja ili osećaja krivice

slaba emotivna reakcija

potpuni nedostatak saosećanja...

Prisećao sam se dvojice psihopata: Garija Sonedžija i Kajla Krejga. Pitao sam se koliko su osobina njih dvojica imali od ovih četrdeset. Dodavao sam njihove inicijale uz spisak.

Tad sam osetio nečiji dodir na ramenu. Okrenuo sam se.

„Stariji agent Nuni zove vas smesta u svoju kancelariju“, obavestio me je izvršni asistent, i odmah krenuo napolje, ubeđen da ću ga u stopu pratiti.

I jesam.

Tako je to u FBI-ju.

Peto poglavlje

STARIJI AGENT Gordon Nuni čekao me je u svojoj maloj, pretrpanoj kancelariji u administrativnoj zgradi. Bio je vidno uzrujan, te sam se zapitao šta sam to mogao da zabrljam za tako kratko vreme otkako smo se rastali.

Nije mu dugo trebalo da mi objasni svoju ljutnju. „Nemoj ni sedati. Izaći ćeš odavde za minut. Upravo me je zvao Toni Vuds iz direktorove kancelarije. Krajnje neuobičajeno. Imaju neko 'dešavanje' u Baltimoru. Reklo bi se da direktor hoće da baš ti odeš tamo. To ti je sad preče od nastave.“

Nuni je slegnuo širokim ramenima. Kroz prozor iza njegovih leđa video sam drveće, kao i Huverovu ulicu, kojom su dvojica agenata džogirala.

„Koji će tebi davati bilo kakva obuka ovde, doktore Krose? Ti si ulovio Kazanovu u Severnoj Karolini. Ti si čovek koji je skinuo Kajla Krejga. Ti si kao Klaris Sterling iz filmova. Ti si već zvezda.“

Duboko sam udahnuo pre nego što ću mu odgovoriti. „Nemam ja nikakve veze s ovim sada. I nemam nameru da se izvinjavam zbog hvatanja Kazanove ili Kajla Krejga.“

Nuni je odmahnuo rukom. „Šta ima da se izvinjavaš? Oslobodili su te današnje nastave. Čeka te HRT-ov helikopter.* Znaš gde se nalazi Tim za spasavanje talaca?“

„Znam gde se nalazi.“

Danas nema škole, prošlo mi je kroz glavu dok sam trčao prema helidromu. Začuo sam prasak oružja na strelištu, a odmah potom već sam vezivao sigurnosni pojas u helikopteru. Za manje od dvadeset minuta helikopter marke Bel sleteo je na baltimorsku pistu. Još nisam svario sastanak sa starijim agentom Nunijem. Da li on shvata da nisam tražio da mi daju ovaj zadatak? Pojma nisam imao šta ću ja u Baltimoru.

Dva agenta su me čekala u tamnoplavom automobilu. Jedan od njih, Džim Hikin, odmah je preuzeo inicijativu i spustio me na zemlju.

„Ti mora da si ONM“, rekao je dok smo se rukovali.

Nije mi bila poznata ta skraćenica, pa sam u kolima pitao Hikina šta ona znači. I on i partner su se nasmešili.

„Onaj novi mudonja“, obavestio me je.

„Ono što zasad imamo i loše je i nestabilno“, nastavio je Hikin. „Radi se o detektivu Odeljenja za krvne delikte grada Baltimora. Verovatno su zato hteli da ti dođeš. Zabarikadiran je u sopstvenoj kući. Veći deo najbliže porodice je s njim. Ne zna se da li će ih pobiti ili će se ubiti, možda i jedno i drugo. U svakom slučaju, članove porodice drži kao taoce. Liči na ono od prošle godine s policajcem u južnom Džersiju. Ovom ovde se porodica okupila da proslavi rođendan njegovog oca. Kakav rođendan, a!“

„Znamo li koliko ih je s njim u kući?“, upitao sam.

Hikin je zavrteo glavom.

„Nagađamo da ih je bar dvanaestoro, računajući i decu. Detektiv nam ne dâ da razgovaramo sa članovima porodice,

* *Hostage Reserve Team*. (Prim. prev.)

ali ni on ne odgovara na pitanja. Većina suseda takođe ne želi da se mešamo.“

„Kako se čovek zove?“, pitao sam i povremeno nešto beležio u notes.

Nisam mogao da verujem da ću se opet upetljati u pregovore oko talaca. Nije mi to nimalo bilo logično, a opet i jeste.

„Zove se Denis Kolter.“

Pogledao sam ga iznenađeno.

„Poznajem Denisa Koltera. Radio sam s njim na jednom ubistvu. Išao sam s njim i na rakove *Kod Obručija*.“

„To znamo“, reče agent Hikin. „On te je tražio.“

Šesto poglavlje

DETEKTIV KOLTER je tražio mene. Đavo će ga znati šta je to. Nisam znao da smo bili toliko bliski. Ma i nismo! Videli smo se nekoliko puta. Bili smo u dobrim odnosima, ali nismo bili prijatelji. Zašto je onda Denis Kolter hteo da ja dođem?

Pre izvesnog vremena radio sam s njim u istrazi nekih dilera droge koji su probali da povežu i kontrolišu trgovinu u Vašingtonu, Baltimoru, kao i na prostoru između dva grada. Koltera pantim kao tvrdog, veoma samoživog, ali dobrog u poslu. Sećam se da je bio veliki navijač Jubija Blejka, koji je i sam bio iz Baltimora.

Kolter i taoci stisli su se negde u sivoj drvenoj kolonijalnoj kući, u Aveniji Alisa u Loravilu, severoistočnom delu Baltimora. Venecijaneri su bili spuštteni, i niko nije mogao da zna šta se iza zatvorenih vrata odvija. Tri kamena stepenika vodila su na verandu na kojoj su bile stolica za ljuľanje i drvena klupa s naslonom. Kuća je nedavno bila okrećena, što je moglo da znaći da se Kolter nije nadao neprijatnostima u životu.

Šta se onda desilo?

Više desetina baltimorskih policajaca, uključujući i specijalce, opkolilo je kuću. Svi su držali oružje u rukama. Neki su nišani na prozore i ulazna vrata. Priključila se i baltimorska helikopterska jedinica Fokstrot.

Ovo ništa ne valja.

Odmah sam preuzeo inicijativu.

„Kako bi bilo da, za početak, spustite oružje?“, pitao sam terenskog komandira. „Nije pucao ni na koga, je l' tako?“

Terenski komandir i vođa specijalaca kratko su se dogovarali, što je dovelo do spuštanja ručnog naoružanja, bar onog u mom vidokrugu. Za to vreme jedan od helikoptera neprestano je lebdeo u blizini kuće.

Opet sam se okrenuo komandiru. Trebalo mi je njegovo savezništvo.

„Hvala vam, poručniče. Jeste li razgovarali s njim?“

Upro je prstom u čoveka koji je čučao iza patrolnih kola.

„Detektiv Fesko je imao čast. Proveo je oko jedan sat s Kolterom na telefonu.“

Prišao sam detektivu Fesku i prvi se predstavio.

„Mik Fesko“, odvratio je ne pokazujući naročito oduševljenje što me vidi. „Čuo sam da dolazite. Mi smo sasvim u redu.“

„Nisam se sam nametao“, reko mu. „Tek što sam izašao iz vašingtonskih trupa. Ne nameravam nikome da smetam.“

„Onda nemojte“, rekao je Fesko.

Bio je to vižljast i žilav čovek, s izgledom nekog ko se svojevremeno bavio sportom. Tako se kretao.

Protrljao sam bradu.

„Imate li predstavu zašto je mene tražio? Ne poznajem ga baš najbolje.“

Fesko je pogledao prema kući.